

Oponentský posudek na práci Daniela Potockého

Stat': Reportážní fotografický obraz v tištěných médiích

Autor se snaží ukázat, jak je tvorba a využití fotografií podmíněna chováním médií, jak jsou média i v demokratickém světě totalitní a řídí se podle programu, který jim určuje společnost a jejich zřizovatel. Fotograf je nucen se těmto programům podřizovat a příjemci se dostávají do rukou obrazová sdělení těmito podmínkami již značně zkreslené.

Souhlasím, že je dobré vidět, že naše svoboda je velmi omezená. Osobně se ale domnívám, že konstatování problému nestačí. Jaký smysl má rýpat se nožem v bolavé ráně, neskýtá-li to naději na její vyléčení? Máme-li mít šanci s problémem něco dělat, musíme se snažit poznat jeho příčiny a na základě jejich analýzy se snažit nalézt možnosti řešení.

Jaké tedy mohou být příčiny? Domnívám se, že sahají až k samotným kořenům lidské společnosti a problémy fotografií v médiích jsou pouze jejich jemnější výhonky. Pevné programy jsou pro snesitelné fungování společnosti naprosto nezbytné. Proto se také nikomu nedaří s nimi ani trochu pohnout, i když se o to občas někteří odvážlivci snaží již po celé věky.

Autor žádné řešení nenavrhuje. Zřejmě proto, že kritici a literatura, z níž vychází, také žádné nenacházejí.

Podle mého názoru nemá smysl proti aparátům společnosti bojovat. Na životopisech Wernera Bischofa a Roberta Capy vidíme, že se bolestně potýkali s aparáty médií po celou svou kariéru a tento marný boj ukončila až jejich předčasná smrt. Smysl může mít spíše snaha zbavit se programů sebe samého. Pouhé poznání problémů společnosti nestačí k tomu, abychom se od jejich vlivů oprostili. K tomu je třeba spíše poznat sebe sama, naučit se pozorovat a korigovat chod své vlastní mysli. Oprostít se od touhy dosáhnout osobního štěstí a nahradit ji touhou šířit kolem sebe lásku a pohodu.

Touha po štěstí nás vede k následování svých instinktů. Zejména základního živočišného instinktu přežití, instinktu zabezpečení a instinktu získávání pozice ve smečce. Bližším zkoumáním zjistíme, že právě na těchto instinktech jsou programy společnosti založeny.

Poznáním sebe můžeme dosáhnout harmonie v sobě samém a možná právě ono může vést i k harmonizaci okolí, v němž žijeme. Vyrovnaný člověk je schopen pozorovat chování společnosti shovívavě, jako počinání nezbedného děcka, které ve své nevědomosti vyvádí všelijaké vylomeniny.

K textu práce nemám vážnější námitky. Jde sice o subjektivně laděný popis vztahu fotografie a médií, pro účely bakalářské práce je však takový přístup možný. Autor sice neodhaluje příčiny problému ani nevidí žádné řešení, problém však podrobně zkoumá. Začátek již je, pokračování může být v budoucnu. Přál bych mu, aby nedopadl ve stylu postřehu lidové moudrosti: "I největší buřič ze všeho vyroste a nakonec je z něho nudný patron."

Projekt: Vzdušný přístav: Letiště Praha - Ruzyně

Při fotografování letiště autor zobrazoval jednak dění na místech veřejnosti přístupné, jednak různá pracoviště na letišti. Fotografie z různých letištních pracovišť tvoří těžiště práce. Ukazují nám místa a činnosti, jež jsou pro zajištění letového provozu nezbytné. Svým pojetím působí záběry z pracovišť celkem vyrovnaně. Zdá se mi ale, že se autorovi nepodařilo je uspokojivě propojit s fotografiemi míst přístupných veřejnosti. U těch se mi naopak nějaké jednotící hledisko nedaří nalézt. Není mi ani jasná jejich funkce - zda mají vyjadřovat nějaký názor nebo vzbuzovat určitou náladu, či snad jen dokumentovat. Každá z těchto funkcí by

vyžadovala rozdílný přístup. Nevím například, jaký význam zde má fotografie ženy s dítětem vystupujícími z auta.

Určitým řešením by mohlo být doplnění textem. S tím souvisí i barevné pojetí publikace. Ze skutečnosti, že autor zvolil řešení barevné, plyne, že sleduje spíše funkci informativní. Barevná fotografie je z obrazového hlediska snazší než černobílá - nevyžaduje tak náročnou práci se světlem a tvarovou skladbou. Má-li být soubor barevných fotografií také hodnotný, je třeba dopracovat jej ještě nějakým jiným způsobem, například literárně.

Dále mi připadá, že fotografie v celé publikaci jsou si svým obrazovým pojetím dost podobné. Možná je to i tím, že až asi na tři výjimky představují polocelky. Jako úvodní fotografie publikace by jistě dobře působil nějaký větší celek, uvnitř publikace by k oživení přispěl nějaký detail.

Bakalářskou práci jako celek, tedy stat' a projekt dohromady, navrhuji hodnotit podle průběhu obhajoby známkou "velmi dobře" nebo "výborně".

ing. MgA. Tomáš Stánžl